RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2005/034 Mo

i n d e k l a c h t nr. 2004.3794 (096.04)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Tussen klager en verzekeraar is door tussenkomst van een tussenpersoon met ingang van 3 juli 2002 een motorrijtuigenverzekering gesloten voor een personenauto. Op 16 april 2003 is deze auto in Polen gestolen.

Verzekeraar heeft schade-uitkering geweigerd omdat het kenteken van de auto niet op naam van klager stond, zonder dat verzekeraar daarvan in kennis was gesteld. Voorts heeft verzekeraar, toen hij bekend werd met het feit dat de kentekens van auto's van klager op naam van een ander dan klager stonden, op 22 oktober 2003 de motorrijtuigenverzekeringen van klager tegen de premievervaldata, respectievelijk 13 maart 2004 en 10 mei 2004, opgezegd.

De op de verzekering toepasselijke algemene voorwaarden luiden, voor zover hier van belang:

'Art. 04 Einde van de verzekering
De verzekering eindigt:
(…)
e. na schriftelijke opzegging door de maatschappij:
1. per de premievervaldag met inachtneming van een termijn van tenminste 2 maanden;
(…)
Art. 06 Uitsluitingen
2. Bijzondere uitsluitingen
Geen dekking wordt verleend voor schade:
(...)
d. indien uit het Kentekenregister van de Rijksdienst voor het Wegverkeer blijkt dat het kenteken van de verzekerde personenauto ten tijde van een gebeurtenis niet te naam gesteld was van de verzekeringsnemer. Deze uitsluiting geldt niet indien de maatschappij van de afwijkende tenaamstelling op de hoogte was en dit heeft geaccepteerd.

De uitsluitingen in lid 1.c en lid 2.c t/m d van dit artikel gelden niet voor de verzekerde die aantoont dat hem voor de in deze bepalingen genoemde omstandigheden geen verwijt kan worden gemaakt'.

De klacht

Verzekeraar heeft ten onrechte geweigerd tot schade-uitkering over te gaan. Klager heeft verscheidene motorrijtuigenverzekeringen bij verzekeraar lopen. Deze verzekeringen zijn aangegaan via een tussenpersoon. Aan de tussenpersoon is in het bijzijn van getuigen medegedeeld dat de kentekens van de auto's op naam van een derde stonden. Volgens de tussenpersoon was dit geen enkel bezwaar om ze toch bij verzekeraar te verzekeren. In goed vertrouwen heeft klager aangenomen dat hij verzekerd was. Nadat de diefstal heeft plaatsgevonden, bleek evenwel dat klager niet verzekerd was omdat verzekeraar niet was medegedeeld dat het kenteken van de auto op naam van een ander stond. Dat verzekeraar niet wist dat het kenteken op naam van een ander dan klager stond is niet de schuld van klager, maar van de tussenpersoon.

Na de diefstal van de auto heeft klager een andere auto bij verzekeraar verzekerd. Ook bij het aangaan van deze verzekering heeft klager de tussenpersoon medegedeeld dat het kenteken van deze auto op naam van een ander stond.

Klager is altijd te goeder trouw geweest en heeft de verschuldigde premies ook altijd correct betaald. Klager is van mening dat het conflict zich afspeelt tussen verzekeraar en de tussenpersoon en is van mening dat hij daarvan niet de dupe mag worden.

Voorts verwijt klager verzekeraar dat hij de verzekeringen heeft opgezegd. Klager is daardoor genoodzaakt geworden zijn verzekeringen tegen een veel hogere premie bij een andere verzekeraar onder te brengen.

Tot slot beklaagt klager zich erover dat medewerkers van verzekeraar ongepaste en misplaatste opmerkingen jegens klager hebben gemaakt waardoor klager in zijn goede naam is aangetast.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar is op grond van artikel 6 d van de toepasselijke algemene voorwaarden niet gehouden tot vergoeding van de door klager geleden schade over te gaan.

Klager heeft het kenteken van zijn auto op naam van een ander gezet. De reden hiervan was volgens deze persoon mede dat klager geen dure auto's op zijn naam mocht hebben. Van verzekeraar kan in redelijkheid niet verwacht worden dat hij zijn medewerking verleent aan dergelijke constructies die erop gericht lijken te zijn om schuldeisers een verkeerde voorstelling van zaken te geven.

In het aanvraagformulier voor de personenauto wordt expliciet gevraagd of het kentekenbewijs deel II op naam van een ander dan de verzekeringnemer staat. Deze vraag is door klager ontkennend beantwoord. Daarmee staat vast dat klager bij het aangaan van de overeenkomst onjuiste, dan wel onvoldoende informatie heeft gegeven aan verzekeraar. Verzekeraar wist bij het sluiten van de verzekering niet dat het kentekenbewijs op naam van een ander dan klager stond.

Klager stelt dat hij de tenaamstelling wel zou hebben besproken met de tussenpersoon. Verzekeraar is daarvan niet op de hoogte. Het betreft een geheel

zelfstandig werkend bemiddelaar die een eigen verantwoordelijkheid heeft voor zijn doen en laten en voor wiens eventuele fouten verzekeraar niet aansprakelijk is.
Verzekeraar had de betreffende verzekering van klager niet gesloten indien hij wist dat het kenteken niet op naam van klager stond. Het acceptatiebeleid van verzekeraar is dat de verzekeringnemer verzekerde én kentekenhouder is. Hiervan wordt slechts afgeweken indien het bijvoorbeeld gaat om een relatie in de zin van samenwoning of huwelijk of bijzondere situaties. Bij bijzondere situaties kan gedacht worden aan verlies van kentekenbewijs deel III, waarbij het voertuig al verkocht is maar nog niet overgeschreven kan worden. Geen van deze situaties doet zich hier voor.
Verzekeraar betwist dat zijn medewerkers zich op grievende wijze jegens klager hebben geuit. Dit past niet in de cultuur van verzekeraar, die klantvriendelijkheid hoog in het vaandel heeft staan.

Het commentaar van klager
Klager heeft na kennisneming van het verweer van verzekeraar zijn klacht gehandhaafd.

Het overleg met verzekeraar
Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken.

Het oordeel van de Raad
1. Ten eerste beklaagt klager zich erover dat verzekeraar weigert tot schade-uitkering over te gaan.
2. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat hij bij het sluiten van de verzekering niet wist dat het kentekenbewijs van de auto van klager op naam van een ander dan klager stond, aangezien zich bij de aan de Raad overgelegde stukken een op 4 juli 2002 gedateerd, door klager ondertekend aanvraagformulier bevindt waarin de vraag of het kentekenbewijs deel II op naam van een ander dan de verzekeringnemer staat, ontkennend is beantwoord en niet blijkt van een mededeling van klager of de tussenpersoon aan verzekeraar dat deze gegevens onjuist waren. Daarbij neemt de Raad in aanmerking dat verdedigbaar is het standpunt dat verzekeraar niet aansprakelijk is voor mogelijke verzuimen te dezen door de van verzekeraar onafhankelijke tussenpersoon.
3. Ook verdedigbaar is het standpunt dat voldoende aannemelijk is dat verzekeraar als redelijk handelend verzekeraar bij bekendheid met de juiste informatie de onderhavige verzekeringsovereenkomst met klager niet zou hebben gesloten. De door verzekeraar genoemde en door klager niet bestreden onjuiste opgave in diens aanvraagformulier is van voldoende gewicht. Bovendien is niet aannemelijk geworden de stelling van klager dat verzekeraar bij het aangaan van de verzekering ter zake van de na de diefstal aangeschafte auto van klager wist dat deze op naam van een ander stond. In zoverre is de klacht ongegrond.
4. Ten tweede verwijt klager verzekeraar dat deze klagers motorrijtuigenverzekeringen heeft opgezegd. Verzekeraar kon op basis van het hem bij de schadebehandeling bekend geworden feit dat het belang bij de verzekerde auto's niet bij klager, maar bij een ander lag, in redelijkheid conform het hierboven onder Inleiding vermelde artikel 4 e er toe over gaan deze verzekeringen per eerstkomende premievervaldatum op te zeggen. Ook in zoverre is de klacht ongegrond.

5. Tot slot verwijt klager verzekeraar dat zijn medewerkers ongepaste en misplaatste opmerkingen jegens klager hebben gemaakt. Verzekeraar heeft hiertegenover aangevoerd dat zijn medewerkers zich niet op grievende wijze jegens klager hebben geuit.
6. De Raad kan niet tussen partijen feiten waaromtrent zij van mening verschillen terwijl doorslaggevend bewijs ontbreekt, bindend vaststellen. Klager heeft niet aannemelijk gemaakt dat de onder 5 bedoelde opmerkingen jegens hem zijn gemaakt. Ook in zoverre is niet gebleken dat verzekeraar heeft gehandeld in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht in al zijn onderdelen ongegrond.

Aldus is beslist op 4 april 2005 door mr. M.M. Mendel, voorzitter, mr. D.H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, mr. R. Cleton en mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Guijt, secretaris.

De voorzitter:

(mr. M.M. Mendel)

De secretaris:

(mr. J.J. Guijt)